

Tres poemes

per Pere Gimferrer

VISIÓ

Transparent, la tenebra
obre un buit cristallí: la magrana
del teu cos, resistint en ple centre
de les obscuritats.

És una forma
mental la que ara esclata si el teu nu
crema encara als meus ulls closos. Em moc
com l'arrel pel palau de carbó de la terra,
invertint el destí de la brancada,
imantat, en tensió
entre l'aire i la fosca: l'arbre, un ésser
plantat al mig, al cor del remolí dels signes,
com el teu cos, format i ja esvanint-se,
instantani, als meus ulls.

El temps
és la duració del teu nu, imatge
precipitada a un fosc moviment rotatori
a l'entorn de l'esberla esbatanada
que rutila i m'esguarda al centre del teu cos.

Movible confluència:

aspes, hèlixs, silenci, vendaval planetari
quan les cames obrint-se com tisores de flama em descobreixen
les congelacions llunyanes de la lluna
i la combustió del pàllid cel nocturn.
¿Sóc jo? Parpella fosca,

gem retens al teu fons, sota l'ombra que inflames?
Dir el teu cos és dir-me. Dir el teu cos
és dir allò no dit. El teu cos
diu sempre allò no dit. Constant, ho pronuncia
amb el seu perdurable crepitar de fruit únic,
de fruit que penso i dic i m'enlluerna:
dins la llum, és la llum, és l'instant aturat,
reverberació que es fon amb la matèria,
visió del concepte, cos fet idea fixa
que no abandona el món retinià, que hi persisteix
com l'empremta d'un sol carbonitzat.
En dos temps diferents,
la paraula i el cos, la pupilla
i el nu que la crea.

Estesa d'ombres,
formes superposant-se,
instants, percepcions, sons fragmentaris
del so final, del rodolar somort
que enllà de l'oceànic aguait del firmament
fan els amants lligats a una sola quadriga.

Mans i llavis,

i encara més, respiracions
i alè confós amb l'alè teu, com l'àgata
amb la claror que exhala, i ara encerclo
els cims rodons, les teves natges clares,
i el seu temple de llum obro, i albiro al fons
l'ull de foc que m'hi espera, el robí
nocturn i palpitant com la tempesta,
com sota el llampec negre del teu pubis
també em cridava abans la transparència
de la cova marina: ets només una, i tens
dos ulls, dos antres, dos avencs solars.
Blasó i visió, cerimònia
representada al fons d'un alt combat d'arcàngels:
telons caiguts, or depredat, abismes,
el teatre del temps. Fer etern l'instant
¿és fer etern el cos? La llum del cos
¿ens farà eterns? No la veig ara: esborro
amb la mirada la mirada. El temps
es mira a si mateix en aquest cos
i, mirant-se, s'anulla. Llampegueja
la tarda: és un mirall, i són les ones
al fons d'aquest mirall. El cos navega
dins un cristall de llum iridescent.
Possessió i despossessió. Trofeus
efímers de la nit, armes del sol
i de la boira ¿on som? ¿Quin espai ens envolta,

a quin vidre ofuscat lluu el nostre desig?
L'aparença és l'instant. No conec, de la mort,
sinó els escuts ferrenys del temps emmascarat.
Només un cop es descobreix el rostre,
i aleshores morim d'un bes fulmini. El cel
vermell fingirà l'aigua vermella de la posta:
el teu cos no fingeix. Silenci, bronze,
explosió suspensa, incandescències,
nu que nega la nit, neu que negreja,
rapte d'aquesta cambra. Únic, l'instant
és passat i és present, i ara recordo
que ara et despullo, fulgurant, i ara
t'enllaçava, i et veig ara, ja vista,
sota el fals maquillatge del cel buit,
i el teu cos, tan incert, és l'únic cert:
és la certesa feta resplendor.

UNITAT

A Marie José i Octavio Paz

Dictat pel capvespre,
dictat per l'aire fosc, el cercle s'obre
i hi habitem: transicions, espai
intermedi. No el lloc de la revelació, sinó el lloc
del retrobament. El glavi
que divideix la llum.

De l'ull a la mirada,
la claror permanent, l'àmbit dels sons,
la campana que clou la visió terrestre
com l'ull inexorable de la forma floral
fixa el foc d'un carbuncle. Aquest ull
¿veu el meu ull? És un mirall de flames
l'ull que ara em veu. Amb so de corrioles,
els eixos de la nit. Desarborada,
s'esfondra la foscor i, a les palpentes,
el sol coneix la nit.

NIT D'ABRIL

La ment en blanc, amb claredat celest
d'alt zodíac encès: cúpula buida,
blava i compacta, forma transparent
a recer d'una forma. Així em retrobo
cercant aquest carrer. Ni hi és, ni hi era:
ara existeix, en levitació,
perquè la ment l'inventa. Setge esquerp,
plet del visible i l'invisible: flam
i consumació. Contorns, immòbil
pedra que cristallitza. Aquesta nit,
turment dels ulls, turment que un mot designa,
sense dir-ho del tot, com el reflex
d'una perla en tenebres. Ara els dits
cremen amb la claror d'un mot. ¿El sol?
El nocturn cos solar, fet bocins, roda
cel avall, pell avall. Ni el tacte sap
aturar la caiguda. Incendiat
i poderós. Reguen, de matinada,
els carrers, i un silenci nul de clàxons,
als passatges humits, obre un imperi
on a la pell respon la pell, i el nus
es fa i es desfà. Les torxes d'Orió
veuen els cossos enllaçats. Astral
escenari de fondos cortinatges
damunt la resplendor sonora. Dius

només un mot, el mot del tacte, el sol
que ara agafo amb les mans, el sol fet cos,
tacte del mot. I les estrelles, tàctils,
inviolades, carro que en lliscar
al fons d'un vidre vague es reflecteix
al luxe teu, claror d'esquena i natges,
el globus aturat, igni: el revers
cela el tro fosc del mont de Venus. Lluen
dues tenebres quan el firmament
mou galeres i rem, i ara jo escolto
l'onejar, el clapoteig dels pits i el ventre,
copiats per la nit. L'estança còsmica
és l'estança del cos, i la blancor
no confon núvols alts i verd d'escuma:
tot ho delega, ho tramet tot. Tremolen,
esperant rebre un nom, les criatures
de la foscor, el dibuix de les tenalles
dels dos cossos, tapís del cel, horòscop
giratori. ¿Un sentit? Tot, ara, és doble:
els mots i els éssers i l'obscuritat.
Però, escolta: més lluny, de cantonades
i de fanals de nit, buits de murmuris,
negatiu de magnesi inconegut,
vinc jo, el meu rostre ve, i ara aquest rostre
torna a ser el rostre meu, com si amb un motlle
em refessin els ulls, els llavis, tot,
en l'ardu encontre d'aquest altre, un traç
fet amb carbó, que no conec, que pren
posseïció del gel, que em fon i em glaça.
Aquest és l'enemic, el que jo sento,
irrisori i superb, ull o escorpí,
el nom de l'animal, l'antic domini.
¿El reclama l'amor? Quan dents i ungles
voregen el blavenc clos de la pell,
quan els membres s'arrapen, la certesa
¿ve d'un fons més remot? Corbats, s'estimben
els amants, com les formes minerals,
rebutjats per la nit que el món calcina.

PERE GIMFERRER